

Standardy zapisu bibliograficznego w Instytucie Historii UPJPII

W przypisach mamy obowiązek dokładnego informowania czytelnika o źródłach czy opracowaniach, z których czerpiemy materiał do naszych badań. W związku z tym powinniśmy w przypisie podawać pełny opis bibliograficzny prac, z których korzystamy, łącznie z dokładnym określeniem strony danej publikacji, na której znajduje się interesujące nas źródło czy pogląd.

1) Kiedy cytujemy książkę:

a) sposób sporządzania przypisów - kropkowy

b) sposób sporządzania przypisów – przecinkowy

a) H. E. W y c z a w s k i. *Wprowadzenie do studiów w archiwach kościelnych*. Warszawa 1956 s. 75.

b) H. E. W y c z a w s k i, *Wprowadzenie do studiów w archiwach kościelnych*, Warszawa 1956, s. 75.

2) Kiedy cytujemy rozprawę drukowaną w wydawnictwie zbiorowym:

a) H. E. W y c z a w s k i. *Polskie archiwa kościelne*. W: *Księga tysiąclecia katolicyzmu w Polsce*. Red. P. Kałwa, M. Rechowicz. T. 1. Lublin 1969 s. 78.

b) H. E. W y c z a w s k i, *Polskie archiwa kościelne*, [w:] *Księga tysiąclecia katolicyzmu w Polsce*, pod red. P. Kałwy, M. Rechowicza, t. 1, Lublin 1969, s. 78.

3) Kiedy cytujemy artykuł zamieszczony w czasopiśmie:

a) A. G e r t s m a n n. *Nowy Kodeks prawa kościelnego o szkołach i wychowaniu młodzieży*. „Miesięcznik Katechetyczny i Wychowawczy” 10: 1921 z. 5-6 s. 320.

b) A. G e r t s m a n n, *Nowy Kodeks prawa kościelnego o szkołach i wychowaniu młodzieży*, „Miesięcznik Katechetyczny i Wychowawczy”, 10 (1921), z. 5-6, s. 320.

Taki opis bibliograficzny podajemy w całości tylko za pierwszym razem. Później należy stosować skróty. Istnieje tutaj kilka możliwości. Kiedy odwołujemy się do pracy cytowanej w poprzednim przypisie możemy zastosować skrót:

- a) T a m ż e s. 10.
- b) T a m ż e, s. 10 lub Ibidem, s. 10.

Inny sposób polega na cytowaniu tylko nazwiska autora, a następnie skrót: op. (opus) cit. (citatum); dz. cyt. (dzieło cytowane) lub „jw.” (jak wyżej) i strony:

- a) G e r t s m a n n, jw. s. 430.
- b) G e r t s m a n n, op. cit., s. 430 lub G e r t s m a n n, dz. cyt., s. 430.

Piszemy tak wówczas, gdy często wykorzystujemy tę samą publikację. Takie formy przypisu stosujemy jedynie wtedy, kiedy podajemy jedną pracę danego autora. W przypadku gdy korzystamy z kilku jego publikacji, skróty: „op. cit.” i „jw.” zawodzą. Nie wiemy bowiem, o którą pracę tegoż autora w danym miejscu chodzi. Biorąc to pod uwagę należy stosować inną formę skrótu. Polega ona na cytowaniu imienia w skrócie i nazwiska autora, a następnie skrótu tytułu pracy i stron np.:

- a) A. G e r t s m a n n, *Nowy Kodeks prawa...*s. 430.
- b) A. G e r t s m a n n, *Nowy Kodeks prawa...*, s. 430.

Raz wprowadzone skróty tytułów opracowań stosujemy konsekwentnie w tej samej formie do końca pracy.

Kiedy odwołujemy się do innego opracowania tego samego autora z poprzedniego przypisu możemy zastąpić jego nazwisko skrótem: „Tenże”, „Taż” następnie podajemy pełny opis bibliograficzny (tylko za pierwszym razem, później stosujemy skróty), np.:

- a) T e n ż e. *Uwagi o rozporządzeniu Ministra WRiOP z dnia 9 grudnia 1926.* „Miesięcznik Katechetyczny i Wychowawczy” 16: 1927 z. 3 s. 87.
- b) T e n ż e, *Uwagi o rozporządzeniu Ministra WRiOP z dnia 9 grudnia 1926.* „Miesięcznik Katechetyczny i Wychowawczy”, 16 (1927), z. 3, s. 87.

- 4) W podobny sposób cytujemy wydawnictwa źródłowe. I tutaj pierwszy raz stosujemy pełny opis publikacji, a dalej odpowiednie skróty:

- a) H. K o ł ł ą t a j. *Stan oświecenia w Polsce w ostatnich latach panowania Augusta III (1750-1764)*. Opr. J. Hulewicz. Wrocław 1953 s. 50.
- b) H. K o ł ł ą t a j, *Stan oświecenia w Polsce w ostatnich latach panowania Augusta III (1750-1764)*, opr. J. Hulewicz, Wrocław 1953, s. 50.

W przypadku wielokrotnego cytowania, w pracy pozbawionej wykazu skrótów, wydawnictwa źródłowego za pierwszym razem w przypisie podajemy pełny opis bibliograficzny, z dopiskiem: [dalej:], np.:

- a) *Kodeks Dyplomatyczny Małopolski*. T. 1. Wyd. F. Piekosiński. Kraków 1876 [dalej: KDM, 1] nr 25 s. 180.
- b) *Kodeks Dyplomatyczny Małopolski*, t. 1, wyd. F. Piekosiński, Kraków 1876 [dalej: KDM, 1], nr 25, s. 180.

5) Nieco inaczej sporządzamy przypisy, w których dokumentujemy wykorzystane materiały archiwalne. W takim przypadku na początku podajemy nazwę archiwum, które przechowuje cytowane materiały (pierwszy raz w pełnym brzmieniu, dalej skrót), np.: Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie (skrót: AKMK). Następnie wymieniamy nazwę zespołu archiwalnego, z którego pochodzą interesujące nas wiadomości (pierwszy raz pełne brzmienie, dalej skrót) np.: Liber Ordinorum (skrót: Lord.). Po wymienieniu tych elementów podajemy bliższe dane, którymi oznaczone zostały nasze akta. Możemy wymienić: numer działu, księgi, poszytu archiwalnego, teczki lub sygnaturę itp., a dalej strony na których jest zarejestrowana wiadomość źródłowa. Przykładowy przepis dla informacji zawartej w księdze święceń będzie wyglądał następująco:

- a) Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie Liber Ordinorum 10 k. 48v.
skrót: AKMK Lord. 10 k. 48v.
- b) Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie, Liber Ordinorum 10, k. 48v.
skrót: AKMK, Lord. 10, k. 48v.

Kiedy jest to luźny dokument:

- a) AKMK TS XIV 78. *Bp Sapieha do Świętosławskiego, 11 lipca 1936.*
- b) AKMK, TS XIV, 78, *Bp Sapieha do Świętosławskiego, 11 lipca 1936.*

Sporządzenie przypisu uwarunkowane będzie od rodzaju akt, które cytujemy i przyjętego sposobu ich oznaczania w danym archiwum.

6) Przypis odnoszący się do strony internetowej powinien zawierać obok opisu bibliograficznego (imię i nazwisko autora, tytułu) adres internetowy oraz informację o dacie dostępu:

- a) P. Kołodziej. *Poczta raketowa*. [Http://historia.org.pl/2012/10/17/poczta-raketowa/](http://historia.org.pl/2012/10/17/poczta-raketowa/).
Pobrano: 17 IX 2012.
- b) P. Kołodziej, *Poczta raketowa*, <http://historia.org.pl/2012/10/17/poczta-raketowa/>,
pobrano: 17 IX 2012.